

στο τώρα στην Ελλάδα — είναι το να γίνεται κάθε δουλια δημόσια τίμια και το να μην παίρνει κανείς μισο παρα δημόσιο δίχως ναν του αξίζει. Αφτο όμως δεν το κάνουνε. Δρόμοι κακοί, υπάλληλοι αργόμισθοι, στρατιωτικοί και ναφτικοί ακαμάτες, παπάδες ραδιουργοί και φαγάδες, ταχυδρομεία ελεεινά, σχολία χειρότερα, πανεπιστήμιο γελοίο κτλ. όλα αφτα υπάρχουν και τα πλερώνει ο εργάτης με τον κόπο του, σαν αγγαρεμένος σκλάβος, χωρίς να λείει μια λέξη. Και τα πλερώνει τριδιπλα παρ' ό,τι πλερώνονται στα ξένα ανάλογες δουλιες καλα οργανισμένες.

Α. Π.

## Ο ΠΡΟΦΗΤΙΚΟΣ

*Είδε ο Ποιητής. Και μίλησε. Μίλησε ο Ποιητής, μίλησε ο Προφήτης*

... πού κοιτάζει  
 με τὰ μάτια του δράματου  
 κι ο Προφήτης πού κηρύττει  
 με του Αὔριο τὸ στόμα.

Κι ἔ,τι κήρυξε ο Ποιητής *χτές*, τὸ βλέπουμε *σήμερα* κι ἀναγαλλιάζουμε.

Πρωτοδιάβαζα τούτες τις μέρες (δανείζουμε τὴ φράση ἀπὸ τὸ Νίτσε) γιὰ ἑκατόστη φορά τὸ *Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου*. Ζητάνε οἱ φημερίδες μας καθμέρα νὰ μιλήσουν οἱ ποιητές μας, νὰ ἐμπνευστοῦνε ἀπὸ τὰ σημερινὰ γεγονότα, νὰ μᾶς τὰ ὑμνήσουνε, νὰ μᾶς ἐνθουσιάσουνε. Θέλουνε οἱ φημερίδες μας καὶ τὸν ἀληθινὸ ποιητὴ ἕνα εἶδος ρεπόρτερ, πού νὰ πίνει τὰ κατακάθια τοῦ δημοσιογραφικοῦ καφέ καὶ νὰ ἐμπνέεται. Σάματις ο ἀληθινὸς ποιητὴς νὰ μὴ γράφει μὰ γιὰ πάντα γιὰ κάθε ἐποχὴ καὶ γιὰ κάθε ζήτημα!

Ἐγὼ ἀντὶ νὰ γυρεύω σημερινὰ ποιήματα, ἔτρεξα στὰ χτεσινά. Καὶ βρήκα ἔ,τι ζητοῦσε ἡ ψυχὴ μου. Καὶ τὸ βρήκα στὸ *Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου*, στὸν Η' Λόγο του, τὸν Προφητικὸ. Καὶ προσευκήθηκα μαζί με τὸν Ποιητὴ καὶ εἶπα :

Ὁ δικέφαλος αἰτός σου νά! μακριὰ  
 μακριὰ πέταξε με τᾶξια καὶ με τᾶγια,  
 καὶ θὰ ἰσκιώσουν τὰ τετράπλευρα φτερά  
 λαοὺς ἄλλους, κορφὲς ἄλλες, ἄλλα πλάγια.  
 Πρὸς τὴ Δύση καὶ πρὸς τὸ Βορριά  
 τὴν κορώννα φέρνει καὶ κρατᾶ  
 — καὶ τὰ νύχια του εἶν' ἀρπάγια —  
 καὶ τὴ δόξα καὶ τὴ δύναμη κρατᾶνε  
 καὶ τὸ γέλιο, καὶ τὸ ψέμα τὸ Βασίλειο  
 πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα μες στὸν ἥλιο,

κοίτα Θεέ! θὰ σέρνεται μπροστὰ  
 σὲ μπαλσαμωμένη κουκουβάγια.  
 Μ' ὄλα σου θὰ ζεῖ τὰ χαμηλά,  
 με καμιά σου δὲ θὰ ζεῖ μεγαλοσύνη,  
 κ' οἱ προφῆτες πού θὰ προσκυνᾶ,  
 νάνοι καὶ ἀρλεκῖνοι.

Καὶ σοφοὶ του καὶ κριτάδες  
 τοῦ ἄδειου λόγου οἱ τροπαιοῦχοι  
 καὶ διαφεντευτάδες  
 κυβερνήτες του οἱ εὐνοῦχοι

Καὶ θὰ φύγεις κι ἀπ' τὸ σάπιο τὸ κορμί,  
 ὦ Ψυχὴ παραδαρμένη ἀπὸ τὸ κρῖμα,  
 καὶ δὲ θᾶβρει τὸ κορμί μὰ σπιθαμὴ  
 μες στὴ γῆ γιὰ νὰ τὴν κάμει μνήμα,  
 κι ἄθαφτο θὰ μείνει τὸ ψοφήμι,  
 νὰ τὸ φάνε τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ ἔρπετά,  
 κι ὁ Καιρὸς μέσα στοὺς γύρους του τὴ μνήμη  
 κάπιου σκέλεθρου πανάθλιου θὰ βουσιᾶ.

Ὅσο νὰ σὲ λυπηθεῖ  
 τῆς ἀγάπης ὁ Θεός,  
 καὶ νὰ ξημερώσει μιὰν αὐγὴ  
 καὶ νὰ σὲ καλέσει ὁ λυτρωμός,  
 ὦ Ψυχὴ παραδαρμένη ἀπὸ τὸ κρῖμα!  
 Καὶ θ' ἀκούσεις τὴ φωνὴ τοῦ λυτρωτῆ,  
 θὰ γδυθεῖς τῆς ἁμαρτίας τὸ ντύμα,  
 καὶ ξανὰ κυβερνημένη κι ἀλαφρὴ  
 θὰ σαλέψεις σὰν τὴ γλὴ, σὰν τὴ πηγὴ,  
 σὰν τὸν κόρφο τὸ γυναικειο, σὰν τὸ κῦμα,  
**ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΧΟΝΤΑΣ ΠΙΟ ΚΑΤΟΥ ΑΛΛΟ**

[ΣΚΑΛΙ

**ΝΑ ΚΑΤΡΑΚΥΛΗΣΕΙΣ ΠΙΟ ΒΑΘΙΑ  
 ΣΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ΤΗ ΣΚΑΛΑ  
 ΓΙΑ ΤΑΝΕΒΑΣΜΑ ΞΑΝΑ ΠΟΥ ΣΕ ΚΑΛΕΙ  
 ΘΑ ΑΙΣΤΑΝΘΕΙΣ ΝΑ ΣΟΥ ΦΥΤΡΩΣΟΥΝ,**

[Ω ΧΑΡΑ,

**ΤΑ ΦΤΕΡΑ,  
 ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΑ ΠΡΩΤΙΝΑ ΣΟΥ ΤΑ ΜΕ-  
 ΓΑΛΑ!**

Τὸν «Πρόφητικὸ» τὸν πρωτοδιάβασα πρὸ πέντε χρόνια. Ἐνα δυὸ χρόνια πρὶν τυπωθεῖ, δοκίμασα τὴ μεγάλη τιμὴ καὶ χαρὰ νὰν τὸν ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ Ποιητῆ. Κι ἀπὸ τότε πού τὸν πρωτάκουσα ριζώθηκε μέσα μου ἡ πεποίθησις, πὼς δὲ γίνεται, μὰ καὶ κατρακυλήσαμε στοῦ κακοῦ τὴ σκάλα, φτάσαμε στὸ τελευταῖο τῆς σκαλὶ, θάρχησσεμε τάνεβασμα, ἀνέβασμα ὄχι σιγανό, σκαλὶ σκαλί, μὰ δρασκελωμα, πέταμα με φτερά, με τὰ πρωτινὰ φτερά τῆς Φυλῆς μας, τὰ μεγάλα, πού μᾶς τὰ προφήτεψε ὁ Ποιητής.

Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ